

денъ съ храна. А за благодарност хората отъ този градъ издигнали на своята спасителка тази статуя“.

Момъкътъ свършилъ. При последнитѣ думи арфата затрептѣла въ ржцетѣ на царя и тиха, нѣжна мелодия се разлѣла наоколо.

За първи пътъ челото на жестокия царъ се разведрило. Трогнатъ до сълзи, той се обърналъ къмъ непознатия и му казалъ:

— Остани въ двореца ми, млади момко! Ще бждешъ обсипанъ съ царскитѣ ми милости, а следъ смъртта ми ще бждешъ ти владѣтель на тоя могъщъ тронъ...

Ала момъкътъ обичалъ повече своята арфа отъ златото и блѣсъка на царския дворъ. Притисналъ я до гърдитѣ си и отново тръгналъ да обикаля свѣта.

Отъ този день въ сърдцето на жестокия царъ пламнала искрата на доброта и милосърдие.

Веса Паспалеева

ПТИЧЕНЦЕ ПРЕЗ МОРЧЕ

Птиче жълтоклюнче,
птиченце презморче,
свий си гнѣздицето
тукъ, въвъ нашто дворче!

Нѣма да ми бждешъ
ти само-самичко,
преди тебъ дойдоха
толкозъ много птички.

Радостно чирикатъ
въ цѣвналитѣ клони,
покрай тѣхъ мушици
рояци се гонятъ...

Птиче пѣснопойче,
мене ти послушай,
свий си гнѣздицето
въ клонестата круша!

Заранъ да ме будишъ
съ пѣсенчица сладка —
рано да отивамъ
на полето съ татка.

А кога узрѣятъ
беграмкитѣ крушки,
заедно ще пълнимъ
зажеднѣли гушки.

Веса Паспалеева